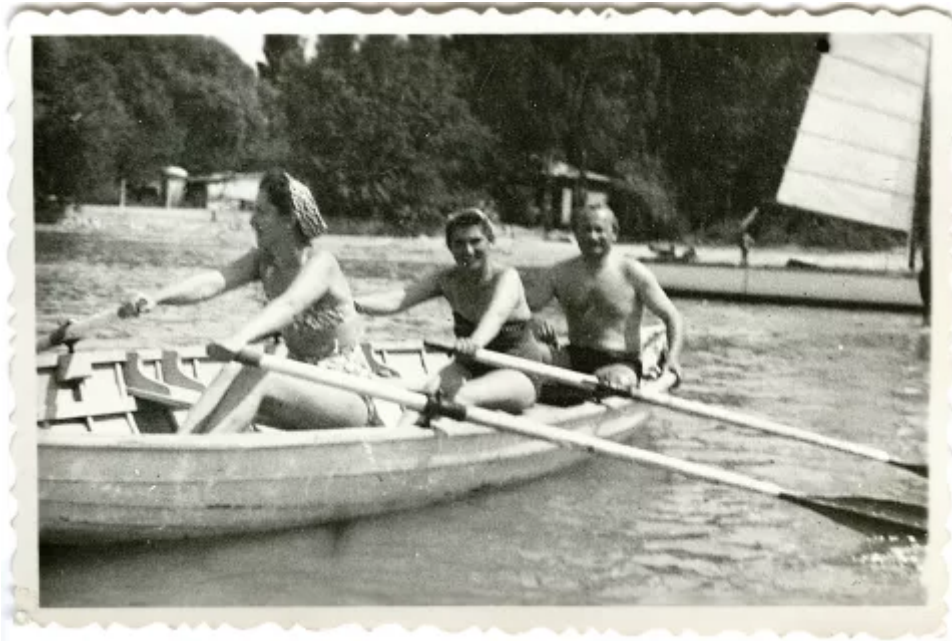

Sz. Lajosné Egy Balatoni Nyaraláson

A kép 1949 júliusában készült, Balatonbogláron. Én ülök középen, mögöttem a férjem, elől pedig a barátnőm, annak a baráti házaspárnak a nőtagja, akikkel a legtöbbet voltunk együtt, akik a legközelebbi barátaink voltak. 1945 végén megismerkedtem a leendő férjemmel, aki a rendőrségnél dolgozott, és az unokatestvéremnek jó barátja volt, összejártak. Az ismeretségből végül egy év után, 1946 novemberében házasság lett. Valahogy a sors összehozott bennünket. Ő meglett ember volt már, tizenkét év volt köztünk. A felesége és a gyerekei Nagymányokon voltak, ahol korábban laktak, a férjem nagyszüleinél. A férjem nem volt zsidó. Sokszor elmondtam, hogy ha talán egy hasonló sorsú zsidó emberrel kerülök össze -- lett volna módom, fiatal voltam --, akkor talán az életem sokkal nehezebbé vált volna. Ezek az emlékek egy zsidó embert, ugyanúgy, mint engem, egy életen át nyomasztanak. Neki ilyen nem volt, és úgy állt az én problémámhoz végig egész életünkön keresztül, hogy az nekem segítség volt. [Székes]Fehérváron esküdtünk, tanácsnál. Mikor összeházasodtunk, Székesfehérvárra költöztünk, oda nevezték ki a férjemet. 1948-ban megszületett a közös gyerekünk, András. Nagyon szegények voltunk. Egy kétszobás lakásunk volt, és mikor az Ilona [a férj első házasságából származó gyerek] jött látogatóba, akkor a szomszédoktól kaptunk kölcsön egy fekhelyet. Hogy ugye rövid időre jött, hát addig az megfelelt. De aztán muszáj volt valahonnan, nem is tudom már, honnan, szereztünk használt bútort, mert nagyon szegények voltunk. A férjem különben tanárember volt, és én mondtam neki, hogy inkább legyünk akármilyen helyzetben, de ne maradj a rendőrségen. Nem akartam. Volt rendes tanítói diplomája, aztán tanárit is szerzett, biológia, kémia, földrajz szakos volt, úgyhogy később már mint tanár helyezkedett el. Aztán jártunk a férjemnek is a kollégáihoz, meg meg voltunk híva ide-oda. Volt egy család, akik nagyon-nagyon közeli, jó barátaink voltak, gyerekekkel, majdnem egyidősek a mieinkkel. Ezekkel jártunk kirándulni, üdülni. Szakszervezeti beutalókkal is jártunk üdülni, de volt a cégnek saját üdülője is Csopakon, Bakonybélien, [Balaton]Bogláron. Kértünk beutalót, hogy ekkor és ekkor, és kaptunk, sőt együtt kaptunk. A gyerekek nagyon gyakran üdültek a Balatonnál. Sokszor többnapos kirándulásokra mentünk.